

Lynn Austin

The background of the entire cover is a light blue color with a repeating pattern of small, stylized white flowers and dark blue leaves. In the center, there are three overlapping silhouettes of people's heads and shoulders in profile, facing right. The silhouettes are rendered in shades of brown, tan, and dark purple. The person in the foreground is the largest and darkest, while the two behind it are smaller and lighter in color, creating a sense of depth and family.

EVA'S
DOCHTERS

Lynn Austin

EVA'S
DOCHTERS

Roman

Vertaald door Marian Muusse

KOKBOEKENCENTRUM UITGEVERS • UTRECHT

‘Want Ik, de HEER, uw God, duld geen ontrouw. Als ouders Mij haten en zondigen, roep Ik hun kinderen daarvoor ter verantwoording, tot in het derde en vierde geslacht; maar als ze Mij liefhebben en doen wat Ik gebied, bewijs Ik Mijn trouw tot in het duizendste geslacht.’

Exodus 20:5-6

PROLOOG

1980

‘En? Waar hebben jullie tweeën nu weer ruzie over?’ Zodra ze haar flat binnenstapten, wist Emma Bauer dat haar dochter en haar kleindochter ruzie hadden gemaakt. De keurig verzorgde wenkbrauwen van haar dochter waren gefronst en ze had haar lippen samengeknepen tot een smalle streep. Ze bewoog haar armen en schouders stijf en hield haar handtas tegen haar zij geklemd. Emma rook de doordringende geur van een Frans parfum toen Grace haar op haar wang kuste.

‘We hebben geen ruzie, moeder.’

Emma grinnikte. ‘Mij kun je niets wijsmaken. Het is maar een ritje van vijfendertig minuten naar mijn huis. Moeten jullie zelfs in zo’n korte tijd nog bekvechten?’

‘Suzanne en ik zijn gekomen om u te helpen bij de verhuizing, niet om onze vuile was buiten te hangen.’

‘Lieverd, als je de onweerswolk kon zien die boven jullie hoofden hangt, zou je er niet over peinzen om de was buiten te hangen.’

‘U verbeeldt zich dingen, moeder.’ Grace glimlachte even naar Emma en wierp Suzanne daarna een vernietigende blik toe, die duidelijk wilde zeggen: *niet waar oma bij is*.

Suzanne trok een gezicht. ‘Vroeg of laat komt oma het toch wel te weten.’ Haar gezicht en haar bewegingen waren ontspannen en onverschillig en pasten bij het ruime shirt en de verschoten spijkerbroek die ze droeg. Suzanne was dertig, maar ze gooide als een pruilende tiener haar schoudertas op de bank en plofte er zelf naast. ‘Je durft het haar niet te vertellen omdat je weet dat oma voor mij partij zal kiezen.’

‘Hoe kom je erbij?’ Grace’ gloeiende wangen duiden als een

barometer haar opkomende woede aan. Dat was bij haar vader ook altijd zo geweest. ‘Discussie gesloten, Suzanne. We zijn hier gekomen om te werken.’

‘Om te werken?’ herhaalde Emma. Ze keek haar dochter een beetje geamuseerd aan. Grace droeg een lichtblauwe, linnen pantalon, een bijpassend kasjmieren vestje en de parels die haar handelsmerk geworden waren. Ze was vijfenvijftig, nog altijd slank en modieus gekleed. Haar rossige haar en haar gelakte nagels waren pas in een schoonheidssalon verzorgd. ‘Nou, Gracie, ik ben blij te zien dat je vandaag je oude werkkleren aangetrokken hebt.’

‘Dat zijn moeders oude kleren,’ zei Suzanne smalend. ‘Die parels zijn nep.’

Emma lachte, maar toen de zuinige uitdrukking op haar dochters gezicht niet veranderde, haalde ze gelaten haar schouders op. ‘Goed, als jullie beslist niet willen vertellen waar jullie onenigheid over hebben, moeten we maar koffie inschenken en beginnen met inpakken.’

Grace gooide Suzanne haar autosleutels toe. ‘Hier. Ga de rest van die lege dozen eens uit mijn auto halen.’ Grace liep achter Emma aan naar de keuken en keek verbijsterd rond. ‘U hebt nog helemaal niets ingepakt! Ik dacht...’

‘Ja, ja. Ik weet het. Ik had beloofd dat ik alles vast uit zou zoeken. Maar toen het zover was, vond ik het zo moeilijk om een begin te maken. Ik heb hier vijfendertig jaar gewoond, weet je, en er komen zoveel herinneringen boven. Er komt gewoon niets uit mijn handen.’

‘Maar moeder, het was uw eigen beslissing om naar een bejaardentehuis te verhuizen. U zei dat u de stad uit wilde en dichterbij Suzanne en mij wilde komen wonen. We hebben dit maanden geleden allemaal al besproken.’

Emma legde haar handen over die van Grace. ‘Ik ben ook niet van gedachten veranderd, lieverd. Ik heb het er alleen moeilijk mee dat ik zoveel zal verliezen – mijn oude buurt... al mijn vrienden ...’

‘Ik wil geen clichés gebruiken, maar u krijgt vast binnen de kortste keren weer heel veel nieuwe vrienden. Overal waar u bent, komen de mensen in drommen op u af. Stephen zegt dat u mensen aantrekt als een magneet.’

‘Nou, als we niet een heleboel van deze rommel wegdoen, heb ik in mijn nieuwe kamers in Birch Grove niet eens ruimte voor

mijzelf, laat staan voor drommen mensen.’ Emma trok een van haar keukenkastjes open, keek een tijdje naar het allegaartje van schalen dat erin stond en deed het deurtje toen weer dicht. ‘Ik kan maar niet beslissen wat ik wil houden en wat ik weg zal doen.’

‘Waarom verhuizen we dan niet al uw spullen, zodat u ze uit kunt zoeken als u daar eenmaal bent?’

‘Daar komt niets van in,’ zei Emma lachend. ‘Ik mag me dan misschien wel kleden als een zwerfster, maar ik ben niet van plan om zo te gaan leven. Zelfs als ik alles in elkaar zou stampen, dan zou deze troep nog niet in Birch Grove passen.’

Emma hoorde de bekende klanken van de deurbel en daarna het doffe, holle geluid van kartonnen dozen die op de grond gegooid werden. ‘We zijn hier,’ riep ze.

Suzanne liep naar de keuken en liet zich op een stoel zakken alsof ze al een hele werkdag achter de rug had. Gewoonlijk was ze heel levendig. Haar blauwe ogen schitterden altijd als ze iets vertelde en het was haar gewoonte om met haar handen te benadrukken wat ze zei. Ze was een carrièrevrouw, redacteur van een tijdschrift voor carrièrevrouwen en als ze ergens binnenkwam, nam ze altijd direct de leiding. Ze kon goed beslissingen nemen en was efficiënt en assertief – sommige mensen zouden haar scherp noemen als ze haar minder goed kenden dan Emma. Maar er was iets waardoor Suzanne minder sprankelend was dan anders. Haar donkere haar hing voor haar gezicht alsof ze zich erachter wilde verstoppen.

‘Waar wilt u dat we beginnen, oma?’ Haar stem klonk mat en ongeïnteresseerd.

‘Dat is nu juist het probleem, zie je. Ik kan maar niet besluiten waar ik moet beginnen. Toen ik de spullen die ik aan jullie wilde geven apart begon te zetten, ontdekte ik tot mijn verbazing dat er maar heel weinig is wat de moeite waard is om weg te geven. Ik heb het me nooit zo gerealiseerd, maar ik denk dat ik, toen ik jaren geleden van Karl scheidde, mijn erfenis heb achtergelaten.’ Ze nam een slokje van haar koffie en herinnerde zich Karls bittere woorden als de dag van gisteren. Ze schudde haar hoofd om zich van de gedachte eraan te ontdoen en zuchtte. ‘We kunnen maar beter beginnen met pakken als ik woensdag uit deze flat wil vertrekken.’

Emma liep naar de woonkamer en ging voor de antieke kast

staan waarin ze haar liefste bezittingen bewaarde. Ze trok de glazen boegdeuren open en gebaarde naar de plank vol groen en roze glaswerk uit de crisisjaren.

‘Laten we hier maar mee beginnen. Wil je dit hebben, Gracie? Het is van jou, weet je.’

‘Van mij?’

‘Ja. Weet je niet meer hoe je eraan gekomen bent? Vertel het Suzanne eens.’

‘O ja... In de crisistijd kreeg je die glazen gratis als je een bioscoopkaartje kocht.’ Aan haar stem was te horen dat ze ongeduldig begon te worden omdat Emma’s herinneringen aan het verleden hen ophielden bij hun werk.

‘Maar als oma en jij zo arm waren, hoe kon je het je dan veroorloven om naar de film te gaan?’ vroeg Suzanne.

‘Ik weet het niet... U gaf me er toch geld voor, moeder?’

‘Wil je zeggen dat je het niet meer weet?’ vroeg Emma verbaasd. ‘Al die boeken die je gelezen hebt, Gracie?’

‘O ja, dat is ook zo. De pastoor in onze wijk betaalde alle kinderen uit de buurt een stuiver voor elk boek dat ze lazen.’ Grace glimlachte bijna. ‘In die tijd ben ik zo van lezen gaan houden. Het geld dat ik ermee verdiende, gebruikte ik om elke zaterdag naar de film te gaan. Ik vergeet nooit hoe ruimhartig pastoor O’Duggan was. Ik was niet eens katholiek, maar hij betaalde me net als alle andere kinderen.’

‘Maar jij was de enige aan wie hij veel geld kwijt was,’ zei Emma. ‘Voor zover ik me herinner lazen de andere kinderen nooit veel. Zelfs niet voor een dubbeltje.’

Suzanne bekeek een groen, gegraveerd dessertschaaltje. ‘Gaven ze deze echt zomaar weg? Ze zijn zo mooi.’

‘Wil je ze hebben, Gracie?’ vroeg Emma opnieuw. ‘Haal eens een paar oude kranten. Dan pakken we ze in. Oei, wat zijn ze stoffig!’

‘Nee, ik kan ze beter niet meenemen,’ zei Grace langzaam. ‘Stephen heeft er een hekel aan als zijn huis vol staat met zulke prullen.’

Suzanne reageerde snel en kwaad. ‘Mam, het is ook jouw huis!’

De spanning tussen de twee vrouwen die Emma al eerder had gevoeld, was weer terug als een strakgespannen koord waarmee ze in stilte aan het touwtrekken waren. In een poging de spanning te breken, zette Emma een lege doos tussen hen in. ‘Pak dat glaswerk

maar in,' zei ze. 'Als jullie het geen van beiden willen hebben, verkoop ik het wel aan een antiekhandelaar. Het geeft niet.' Ze hoopte dat haar stem niet verraadde hoe teleurgesteld ze was.

Ze haalden de schaaltes uit de kast en pakten ze voorzichtig in voordat ze ze in de kartonnen doos zetten. Behalve het geritsel van de kranten was er in de kamer geen geluid te horen. Toen Suzanne een rond suikerpotje van de plank haalde, hoorde ze iets rammelen.

'Hier zit iets in, oma. O, kijk eens... is dit een kooltje?' Suzanne liet een glanzend, zwart klompje zien, zo groot als een walnoot.

Emma kreeg tranen in haar ogen toen de woorden die ze zo lang geleden gehoord had, haar weer te binnen schoten. Ze herhaalde ze voor haar kleindochter. 'Dat is geen kooltje, lieverd, dat is een diamant in wording. Door druk maakt God er iets moois van.'

'In de crisisjaren raakten onze kolen soms op,' legde Grace uit. Ze zat met haar rug naar Emma toe de schaaltes in te pakken en zag niet dat haar moeder tranen in haar ogen had. 'Kolen waren in die tijd voor ons bijna net zo kostbaar als diamanten. Ik herinner me dat het een winter zo koud was dat je grootmoeder longontsteking kreeg en bijna stierf. Maar daarna raakten de kolen nooit meer op. Het was net als dat wonder in de Bijbel – dat verhaal over die weduwe met het oliekruik je dat nooit leegraakte. In onze kolenkit zaten altijd nog een paar kooltjes. Bent u er ooit achter gekomen wie die er voor ons in legde, moeder?'

'Ik wist toen al wie dat deed.'

Met een ruk draaide Grace haar hoofd om. 'Wie dan?'

Emma wist dat de waarheid nog meer vragen uit zou lokken – vragen die ze niet wilde beantwoorden. Ze glimlachte vaag. 'Als ik je dat vertel, verbreek ik een belofte en dat wil je vast niet.'

'Maar het is al jaren geleden. Dat maakt nu toch niet meer uit? Die geheimzinnige persoon leeft vast niet eens meer.'

'Waarom komen er toch zoveel herinneringen boven bij een verhuizing?' vroeg Emma. Ze staaarde naar de lege, stoffige kastplanken alsof die een raam waren dat uitzicht bood op haar eigen verleden. 'Ik heb de laatste tijd zoveel aan al onze oude vrienden en burens uit King Street gedacht, dat ik bijna verwachtte dat een van hen zou komen binnenvallen – Gekke Clancy, bijvoorbeeld, of die sombere gezusters Mulligan. Herinner jij je die nog?'

Grace sloeg haar armen over elkaar. ‘U bent dus niet van plan me te vertellen wie de kolenkit voor ons vulde.’

‘Nee, dat kan ik niet doen. Maar neem dat kooltje mee naar huis. Laat het je eraan herinneren hoe goed er zelfs in die moeilijke tijd voor ons gezorgd werd.’

Toen Emma haar hand uitstreekte om het kooltje van Suzannes handpalm te pakken, viel het haar op dat haar kleindochter haar trouwring niet droeg. Een blank randje huid gaf aan waar die gezeten had. Ze keken elkaar aan. Suzanne stak haar linkerhand snel in de zak van haar spijkerbroek, alsof ze een lelijk litteken wilde verbergen. Daarna beet ze op haar lip en vocht tegen haar tranen. Het werd stil in de kamer en alleen het geraas van het verkeer beneden op straat en het geluid van een sirene in de verte waren nog hoorbaar.

‘Wat is er mis, Suzanne?’ vroeg Emma zachtjes.

Suzanne keek naar haar moeder en zuchtte. ‘Jeff en ik gaan scheiden.’

‘O lieverd! Nee toch?’ Suzannes woorden kwamen zo onverwachts en troffen haar zo diep dat dit het enige was wat Emma uit kon brengen. Al haar hoop en verwachtingen die niet verwezenlijkt waren in haar eigen leven, had ze geprojecteerd op Jeff en Suzanne. Ze had de fouten die ze zelf gemaakt had, goed willen maken door hun huwelijk.

Achter haar verbrak Grace met bevende stem de stilte. ‘Je gaat *niet* scheiden, Suzanne. Dat kun je je kinderen niet aandoen. Jeff en jij moeten naar een relatietherapeut om erover te praten. Als geld een probleem voor jullie is, dan willen je vader en ik...’

‘Ik heb je al gezegd dat het niet om het geld gaat. En we hebben er al over gepraat. Eindeloos. Ik ben het spuugzat om erover te praten.’

‘Maar een relatietherapeut zou...’

‘Zou wat? Jeff op andere gedachten kunnen brengen? Dat geloof ik niet en dat is op dit moment het enige wat ons huwelijk nog kan redden.’

Emma keek naar hen beiden en vond het vreselijk om te zien dat deze twee mensen die ze liefhad, zoveel verdriet hadden. Ze kon zich niet indenken wat Suzanne ertoe bewogen had om zo’n ingrijpende beslissing te nemen. Zou Jeff een vriendin hebben? Emma herinnerde zich dat Suzanne eerder had gezegd dat zij aan haar kant zou

staan en vroeg zich af waarom ze dat verwachtte. Zou het zijn omdat zij zelf jaren geleden ook gescheiden was? Ze pakte Suzannes hand. 'Waarom, Sue?'

Emma wachtte tot Suzanne uit haar woede de kracht putte om zich te beheersen. 'Jeff kon promotie maken als hij zich liet overplaat- sen naar Chicago. Hij heeft dat aanbod aangenomen, oma. Hij heeft het niet eens eerst met mij besproken – hij heeft gewoon gezegd dat hij bereid was om naar het midden van het land te verhuizen. Maar ik ga niet verhuizen. Ik heb hard gewerkt om zelf carrière te kunnen maken en als ik die carrière zou opgeven voor Jeff, zou ik een hekel aan hem krijgen. Ik heb niets te zoeken in Chicago.'

'Dat weet je niet,' zei Grace. 'Je hebt nog niet eens geprobeerd om daar een nieuwe baan te vinden.'

'Ik wil geen nieuwe baan, mam. Ik wil de baan die ik nu heb. Ik hou van mijn werk. Onze familie woont hier. De meisjes hebben hier hun school en hun vriendinnetjes. Hoe kan hij van hen vragen dat ze dat allemaal opgeven?'

'Vreemd dat de geschiedenis zich herhaalt,' zei Emma. 'Mijn moe- der moest haar familie en haar thuis in Duitsland verlaten om met mijn vader naar Amerika te emigreren. Dat was... hoe lang geleden? Meer dan tachtig jaar. Ze heeft haar familie nooit meer teruggezien.' Emma vroeg zich af wat Louise tegen deze achterkleindochter van haar zou zeggen als ze nog leefde. Zou ze tegen Suzanne zeggen dat ze de juiste beslissing genomen had? Of zou ze tegen haar zeggen dat het huwelijk zo'n onvoorstelbaar offer waard was?

'In die tijd hadden vrouwen niet veel keus,' zei Suzanne. 'Maar ik kan wel kiezen.' Ze had een schaalje ingepakt en zette het in de doos.

Grace stapte langs Emma heen en pakte Suzanne bij haar schou- ders. 'Als Jeff deze baan wil, als die promotie belangrijk is voor zijn carrière, hoe kun jij hem dan in de weg staan? Hij is het hoofd van jullie gezin en...'

'Nee, mam. Ik geloof niet in al die Bijbelteksten die zeggen dat een vrouw onderdanig moet zijn aan haar man.' Ze trok zich los. 'Ik ben niet zoals jij. Mijn man en de kerk zijn niet de spil waar mijn leven om draait. Ik zou het nooit pikken als Jeff tegen me zei dat ik niet mocht werken, zoals papa tegen u gezegd heeft.' Haar ogen ontmoetten die van Emma. 'Heeft mama u dat wel eens verteld, oma?'

‘Wat bedoel je?’

‘Toen ze er zo hard voor had gewerkt om een opvangcentrum op te zetten voor vrouwen die ongewenst zwanger waren, werd ze gevraagd om daar directeur te worden, maar papa heeft gezegd dat ze dat aanbod af moest slaan.’

‘Hij heeft me niet gedwongen –’

‘Wel waar!’ viel Suzanne haar in de rede.

‘Dat wist ik niet,’ zei Emma. Ze legde haar hand op Grace’ arm. ‘Bedoel je dat centrum waarover je me verteld hebt, waar meisjes die geen abortus willen, hulp kunnen krijgen?’

Grace knikte. ‘Maar ik heb niet om Stephen geweigerd. Wat weet ik nu van zo’n organisatie af? Ik ben huisvrouw. Ik kan niet...’

‘Mam, je hebt dat hele centrum opgezet. Je hebt een bestuur gevormd, je hebt fondsen geworven, je hebt ervoor gezorgd dat dat leegstaande gebouw gerenoveerd werd, je hebt de advertentiecampagne opgezet – en dat heb je allemaal als vrijwilligster gedaan. Je bent gediplomeerd verpleegster en vrouw van een arts. Je bent ervoor geknipt om directeur te worden en het bestuur weet dat. Daarom ben je er ook voor gevraagd. Maar je hebt het afgeslagen omdat papa niet wil dat je werkt. Het is krankzinnig!’

‘We hadden het niet over mij,’ zei Grace en ze deed haar best om haar woede te beheersen. ‘We hadden het over jou en Jeff.’

‘Maar door jou heb ik deze beslissing genomen! Ik weiger om zo’n leven te leiden als jij. Ik ben net als oma. Ik heb geen man nodig om voor me te zorgen; ik kan wel voor mezelf en mijn dochters zorgen. Daar heb ik u altijd om bewonderd, oma – dat u mama alleen hebt opgevoed nadat uw man u in de steek gelaten had.’

Ontzet realiseerde Emma zich plotseling dat het bouwsel vol leugens dat ze zo zorgvuldig in elkaar gezet had, op instorten stond en dat de mensen van wie ze hield gevangen zouden raken onder het puin. Met haar bouwwerk had ze hen willen beschermen en beschutten en ze had verwacht dat zij de enige zou zijn die gewond zou raken als het omviel.

‘Dit is mijn schuld...’ mompelde Emma bij zichzelf. Ze liet zich op de dichtstbijzijnde stoel zakken en voelde zich zo oud als ze was: tachtig jaar.

‘Nee, het is Jeffs schuld. Hij geeft niet om zijn gezin. Hij houdt

alleen maar van zichzelf. Hij heeft vastgesteld wat voor hem het belangrijkste is – zijn werk. En nu ga ik hetzelfde doen.’

‘O, Sue... wat is er gebeurd met jullie liefde?’ vroeg Emma zachtjes. ‘Herinner je je nog dat jullie dachten dat Jeff in Vietnam moest gaan vechten? Weet je nog dat je bereid was om met hem mee te gaan naar Canada als dat nodig mocht zijn? Je was toen zo verliefd op hem. Hoe komt het dat het allemaal zo veranderd is?’

Suzanne wendde haar gezicht af. ‘Ik weet het niet, oma. Ik weet het echt niet. We hebben zo’n druk leven gekregen. We hebben allebei onze carrière...’ Ze pakte een bonbonschaaltje van geslepen glas van de plank en wikkelde het afwezig in krantenpapier. ‘We zijn zo ver uit elkaar gegroeid dat Jeff die baan heeft aangenomen zonder zelfs maar aan mij te vragen wat ik ervan vind.’

‘En hoe moet het met de kinderen?’ smeekte Grace. ‘Zijn die niet even belangrijk als een carrière? Ze zijn nog zo jong. Hoe kun je hun leven zo verwoesten?’

Suzanne slaakte een vermoeide zucht. Ze zette het laatste stapeltje glaswerk in de doos en vouwde de flappen dicht. ‘Mama, sinds oma gescheiden is, zijn de tijden veranderd. In Melissa’s klas komt de helft van de kinderen uit eenoudergezinnen.’

‘Maar je dochters hebben hun vader nodig! Je hebt er geen idee van hoe het voelt om door je vader in de steek gelaten te worden!’ Grace huiverde. Het was alsof ze met haar hele lichaam de betekenis voelde van wat ze zei. ‘Als je wist hoe dat voelt, zou je dat Amy en Melissa nooit aandoen.’

‘Maar ik ben niet degene die...’

‘Nee, luister naar me. Ik heb mijn behoeften en mijn carrière aan de kant gezet om het je vader naar de zin te maken. Daardoor heb jij nooit hoeven meemaken wat ik heb meegemaakt. Mijn vader heeft zijn gezin in de steek gelaten en ik heb me mijn hele leven verlaten gevoeld – zijn liefde onwaardig!’

‘O, Gracie, nee. Hij hield heel veel van je. Je vader hield meer van jou dan van het leven zelf.’ Doordat ze alleen woonde, verwoordde Emma haar gedachten vaak hardop. Pas toen het doodstil werd in de kamer, drong het tot haar door dat ze dat ook nu gedaan had.

Grace staarde haar stomverbaasd aan en haar mond hing open. ‘Wat zei u daar?’ fluisterde ze.

Emma voelde de grond onder haar voeten trillen en zag haar bouwwerk van leugens schudden en wankelen. Ze zou het kunnen stutten met nog meer leugens, maar ze hield zichzelf voor de gek als ze dacht dat dat haar geliefden zou bewaren voor nog meer verdriet. Uit de smart die doorklonk in haar dochters woorden, bleek hoe diep haar wonden waren. En Emma wist uit ervaring hoe overweldigend eenzaam Suzanne zich in de komende jaren zou voelen, ook al stond de maatschappij in 1980 toleranter ten opzichte van echtscheiding dan in 1925. De schone schijn die Emma zo zorgvuldig had opgebouwd, was geruisloos in elkaar gezakt en had Grace en Suzanne bedolven onder de brokstukken.

Emma stond op. Ze stak haar hand uit en nam die van haar dochter in de hare. ‘Gracie, waarom heb je zo hard gewerkt om dat opvangcentrum van de grond te krijgen? Waarom vecht je met zoveel vuur tegen abortus?’

‘Moeder, ik wil dat u uitlegt wat u net over mijn vader zei.’

‘Geef me eerst antwoord op mijn vraag.’

‘U weet wel waarom – omdat mijn vader niet wilde dat ik geboren werd. Toen hij u tot een abortus probeerde te dwingen, kon u nergens heen en was er niemand om u te helpen.’ ‘Waarom ben je dan geen directeur geworden van de instelling die je met zoveel moeite hebt opgezet? Een instelling waar je met hart en ziel achter staat?’

‘Moeder, alstublieft...’

‘Is het omdat je bang bent dat je man je ook in de steek zal laten, Gracie?’

Haar dochter gaf geen antwoord. In plaats daarvan sloeg ze haar handen voor haar gezicht en hilde geluidloos. Zo had ze als kind al gehuild, alsof haar verdriet te onbelangrijk was om er anderen mee lastig te vallen. Haar stille smart bewoog Emma, zoals altijd, tot tranen. Suzanne sloeg haar armen stevig om haar moeder heen.

‘Het spijt me, mam. Ik heb op het moment ontzettend veel verdriet, maar het was echt niet mijn bedoeling om jou te kwetsen.’

Emma wilde niets liever dan de gevallen balken en planken een voor een weghalen, de duizenden leugens ontmaskeren, haar geliefden bevrijden uit de ruïne van hun verwoeste leven. Maar na meer dan vijftig jaar zou de waarheid misschien wel meer verwarring

en lijden veroorzaken dan wegnemen. Ze zouden zelf een uitweg moeten vinden.

‘Suzanne, ik wil dat je naar me luistert,’ zei Emma. ‘Het was mijn eigen schuld dat mijn huwelijk met Karl misliep en dat hij me verliet. Zeg alsjeblieft niet dat je me daarom bewondert. Jij ziet mij als een sterke, onafhankelijke vrouw, als een voorbeeld, maar dat beeld klopt niet. Ik heb dit jullie beiden aangedaan door jaren geleden verkeerde keuzes te maken.’

Grace droogde haar tranen en nam zorgvuldig haar waardige, beheerste houding weer aan. Ze keek Emma aan. ‘Vertel me nu eens waarom u dat over mijn vader zei.’

Hij hield echt van je, zou ze willen zeggen. Maar in plaats daarvan nam Emma weer haar toevlucht tot een leugen. ‘Ik heb het helemaal verkeerd onder woorden gebracht, Gracie. Ik word oud. Wat ik eigenlijk wilde zeggen was dat Karl niet belangrijk is. Ik hou van jou. Ik wilde maar dat mijn liefde voor jou voldoende was, dat je niet zo naar je vader verlangde.’

Grace keek haar aan alsof ze die verklaring in twijfel trok. Emma kon haar onderzoekende blik niet verdragen en pakte een beduimeld fotoalbum van de onderste plank. ‘Dit wil ik aan jou geven. Hier staat een foto in van Karl, onze trouwfoto. Je hebt die al eens eerder gezien. Ik heb die foto bewaard zodat je zou weten hoe hij eruitzag.’

Grace klemde het album tegen zich aan zonder het open te slaan. ‘Ik geloof niet dat ik het nu kan opbrengen... Niet nu...’

‘Mag ik eens kijken, mam?’ vroeg Suzanne. Grace verzette zich niet toen ze het album pakte en erin begon te bladeren. ‘Wie is het, oma?’

Emma keek over haar schouder mee. ‘Die man daar. Dat zijn Karl en ik.’

‘Hield u van hem, oma?’

‘Toen ik met hem trouwde? Nee. Onze families waren al heel lang met elkaar bevriend. Ik trouwde met hem om mijn ouders een plezier te doen. Zo ging dat toen. Men vond dat liefde moest groeien als je eenmaal getrouwd was. Dit hier zijn mijn vader en moeder.’ Toen Suzanne de bladzijde omsloeg zonder verder nog vragen te stellen, haalde Emma opgelucht adem.

‘Wie zijn al deze mensen?’

‘De meesten van hen zijn vrienden uit de tijd dat we nog op de flat in King Street woonden. Dit waren onze hospita’s, de gezusters Mulligan.’

‘De “sombere” gezusters Mulligan?’

‘Ja. Vind je het geen vreselijke vogelverschrikkers?’

‘O, moeder, zo erg waren ze niet,’ zei Grace. ‘Ze pasten altijd op me als u aan het werk was.’

‘En dit is Gekke Clancy met pastoor O’Duggan.’

‘De pastoor die mama betaalde voor de boeken die ze las? Wat is hij nog jong. En knap om te zien ook.’

Grace ging verzitten om over Suzannes schouder mee te kunnen kijken. ‘Waar? Ja, dat is hem. Als ik ergens een Iers accent hoor, moet ik altijd aan hem denken.’

Emma wees een andere foto aan op dezelfde bladzijde. ‘Dit ben jij toen je ongeveer vier was, Gracie.’

‘Dit is bij mam thuis. Ik logeerde bij haar toen u longontsteking had. Ze was zo lief voor me. Ach kijk, en dat is Booty Higgins van de winkel.’

‘Wat een rare naam, “Booty”,’ zei Suzanne.

‘Het was een bijnaam,’ zei Emma. ‘Ik kan me zijn echte naam niet meer herinneren, maar hij stookte illegaal drank toen er een drankverbod gold.’

Grace keek haar verrast aan. ‘Is dat zo? Dat heb ik nooit geweten.’

Emma glimlachte alleen maar.

‘Wie zijn die mannen met witte smokings en zwarte vlinderdasjes?’

‘O, laat me eens kijken!’ zei Grace. ‘Dat zijn vast Zwarte Jack, Gladde Mick en O’Brien! Ja, ze zijn het.’

‘Wie waren dat?’ vroeg Suzanne. ‘Ze zien eruit als gangsters.’

‘Ja, maar het waren wel schattige gangsters,’ zei Emma lachend. ‘Wat een vreemd stel waren we toch. Ik denk dat we tegenwoordig in een inrichting zouden worden opgesloten. Maar in die tijd hielden we een oogje op elkaar. We zorgden voor elkaar en vormden voor elkaar de enige familie die we hadden.’

Voorzichtig nam ze Suzanne het album uit handen en sloeg het dicht. ‘Weet je dat het al bijna tien uur is en dat we nog bijna geen doos hebben ingepakt? Het fotoalbum is voor jou, Gracie. En dit wil ik aan Suzanne geven.’

Ze reikte in de kast en pakte een wit porseleinen kopje met een gouden randje. Op de voorkant stond een mooi plaatje van een meisje met een hoed en een verschoten roze jurkje. ‘Het spijt me dat ik jullie maar weinig erfstukken kan geven, kinderen, maar het kooltje is er een en dit kopje is er nog een.’

‘O, oma, dat herinner ik me nog. Dat is het “huilkopje”.’

‘Weet je nog wanneer we dat gebruikten?’

‘Als ik verdrietig was, mocht ik er altijd uit drinken en dan zouden mijn tranen door toverkracht verdwijnen.’

Emma klemde het kopje tussen haar handen. ‘Ik wou dat het nog steeds die toverkracht had, Suzy. Kon ik het maar vullen met iets waardoor al je tranen zouden verdwijnen.’

‘Ik weet het, oma.’

‘Is dat kopje niet van uw moeder geweest?’ vroeg Grace. ‘Had ze het niet meegebracht toen ze emigreerde?’

‘Ja, het was van mama’s grootmoeder in Duitsland. Zij was degene die jaren daarvoor het woord “huilkopje” had bedacht. Toen mijn moeder haar familie moest achterlaten om naar Amerika te gaan, gaf haar oma het aan haar. Mama heeft me verteld dat ze het op de boot naar Amerika tot de rand toe heeft gevuld met tranen.’

‘Hoe is het bij u terechtgekomen, moeder?’

Emma gaf geen antwoord. In plaats daarvan trok ze een la van de kast open en pakte er een oud sigarendoosje uit. ‘Herinner je je deze nog, Gracie?’ In het doosje lagen drie gezoomde stukjes stof – groen fluweel, paars satijn en wit brokaat. Ze waren afgezet met mooi kant en franje.

‘De kleine misgewaadjes die ik gemaakt heb! O, moeder, dat u die gekke dingen al die jaren bewaard hebt!’

‘Heb jij die gemaakt, mam? Wat zijn het?’

‘Liturgische gewaden... je weet wel. Een soort sjaal die geestelijken bij bijzondere gelegenheden over hun gewone misgewaden dragen. Maar deze zijn in poppenmaat. Ik heb ze gemaakt toen ik bij mam logeerde.’

‘Laat ze maar niet aan Amy en Melissa zien, want die zouden ze inpikken voor hun barbiepoppen.’

Grace zette de sigarendoos weg en pakte een lege doos die ze vulde met boeken van Emma’s boekenplank. Emma’s adem stokte

toen er een beduimd, in leer gebonden boekje op de grond viel, dat ze achter de andere boeken had verstopt. De zwartleren kaft was een beetje kromgetrokken door alle jaren die het boekje in iemands borstzak had gezeten. Het had zich gevoegd naar de ronding van een brede mannenborst.

‘Is dit een bijbel?’ vroeg Grace. Voor Emma het haar kon beletten, had ze de kaft opengeslagen en gelezen wat er op de binnenkant geschreven stond. “‘Voor pastoor Thomas O’Duggan. 5 Juni, 1923’”. Ze keek Emma verbaasd aan. ‘Moeder, waarom hebt u pastoor O’Duggans gebedenboek?’

‘Ik... Ik heb geen idee waar dat vandaan komt. Laat eens kijken... Ik denk dat ik het maar moet teruggeven aan zijn familie of aan iemand van zijn kerk.’ Het boekje leek wel in haar handen te branden, net als de leugens in haar hart. De bladzijden ritselden als dorre bladeren toen Emma ze omsloeg. Ze zocht de bladzijden waar het verschoten paarse lintje tussen lag.

Wees mij genadig, God, in Uw trouw, U bent vol erbarmen, wis mijn wandaden uit, was mij schoon van alle schuld, reinig mij van mijn zonden. Ik ken mijn wandaden, ik ben mij steeds van mijn zonden bewust.

Toen de letters wazig werden voor haar ogen, sloeg Emma het boek dicht.

De deuren en de laden van haar kast stonden open, klaar om leeggehaald te worden zodat ze aan een nieuwe fase van haar leven kon beginnen. Emma zou met haar verleden wel hetzelfde willen doen. Ze zou alle geheimen eruit willen halen, zodat Grace en Suzanne door konden gaan met hun leven – maar dat was niet mogelijk. Had ze er maar niet zo’n puinhoop van gemaakt. Ze legde het boek voorzichtig neer en pakte een ingelijste foto op van Jeff en Suzanne en hun twee dochttertjes.

“‘Want Ik, de HEER, uw God, duld geen ontrouw’”, citeerde Emma. “‘Als ouders Mij haten en zondigen, roep Ik hun kinderen daarvoor ter verantwoording, tot in het derde en vierde geslacht.’”

Suzanne keek Emma nieuwsgierig aan. ‘Wat zei u, oma?’

‘Niets... Gewoon iets wat papa me jaren geleden vertelde.’ Ze keerde de foto om zodat Suzanne hem kon zien. ‘Je moeder heeft gelijk,’ zei ze zachtjes. ‘Wat jij en Jeff doen, heeft invloed op het hele verdere leven van deze kinderen. Baseer je beslissingen niet op

de keuzes die je moeder heeft gemaakt. Zij maakte die weer onder invloed van de verkeerde beslissingen die ik gemaakt heb. En mijn beslissingen waren weer gebaseerd op de verkeerde keuzes die mijn moeder maakte. En zo gaat het maar door. We zijn net als die houten poppetjes die in elkaar passen. Ieder poppetje heeft dezelfde vorm als het vorige poppetje. Iemand moet het laatste poppetje openmaken. Iemand moet het patroon doorbreken. Leer van het verleden, Suzy. Geef het niet de kans zich te herhalen.'

'Maar oma...'

'Heb je ooit het verhaal van mijn moeder gehoord?'

'Ik geloof het niet. Jaren geleden misschien.'

'Misschien wordt het dan tijd dat je dat eens hoort.'

*Drie generaties vrouwen proberen op hun
weg naar vrijheid de vicieuze cirkel van
geheimen en gebrokenheid te doorbreken*

Al meer dan vijftig jaar leeft de tachtigjarige Emma Bauer met een geheim dat ze altijd verborgen heeft gehouden. Maar als ze ziet hoe het huwelijk van haar kleindochter in het slop raakt, realiseert Emma zich dat de leugens over haar eigen huwelijk ook de levens van haar dierbaren dreigen te verwoesten. Kan ze haar kleindochter helpen de erfenis van haar verkeerde keuzes van zich af te werpen? Of neemt ze haar geheim – en haar gebroken hart – mee het graf in?

Deze tijdloze generatieroman van rasvertelster **Lynn Austin** is inmiddels een echte klassieker geworden en weet telkens weer de harten van nieuwe lezers te veroveren. De herkenbare worstelingen, keuzes en overwinningen van de vier onvergetelijke vrouwen maken het verhaal verrassend actueel.

KokBœkencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

